

15 Μαΐου 2021

Κυριακή τῶν Μυροφόρων (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Θυμόμαστε σήμερα τις Μυροφόρες, τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Νικόδημο, ἀνθρώπους ποὺ στὴν πορεία τοῦ Εὐαγγελίου μόλις καὶ ἀναφέρονται, ὅμως, ὅταν ὁ Χριστὸς εἶχε φαινομενικὰ ἠττηθεῖ, ὅταν ὁ θάνατος, ἡ ἀπόρριψη, ἡ προδοσία καὶ τὸ μῖσος εἶχαν ὑπερισχύσει, ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι ἄνθρωποι μὲ πίστη καὶ κουράγιο, μὲ τὴν πίστη τῆς καρδιάς καὶ τὸ κουράγιο ποὺ μόνο ἡ ἀγάπη μπορεῖ νὰ γεννήσει. Τὴν ὥρα τῆς Σταύρωσης οἱ Ἀπόστολοι εἶχαν σκορπίσει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰωάννη ποὺ στάθηκε δίπλα στὸν Σταυρὸ μὲ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸν Χριστό, μόνο μιὰ μικρὴ ὁμάδα γυναικῶν στάθηκε σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ Σταυρό, καὶ ὅταν ὁ Κύριος πέθανε, ἦλθαν νὰ μυρώσουν τὸ σῶμα Του ποὺ ὁ Ἰωσήφ ὁ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν Πιλάτο, δίχως νὰ φοβηθεῖ ὅτι θὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ὡς μαθητὴ Του, ἐπειδὴ στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πίστη εἶχαν νικήσει.

Ἄς προβληματιστοῦμε πάνω σ'αὐτό. Εἶναι εὐκόλο νὰ εἴμαστε μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ὅλα πηγαίνουν καλά, στὴν ἀσφάλεια τῆς πατρίδας ὅπου δὲν ὑπομένουμε κάποια δίωξη, ἀπόρριψη, καμία προδοσία δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ὀδηγήσει στὸ μαρτύριο, ἢ ἀπλῶς νὰ γίνουμε θύματα χλευασμοῦ καὶ ἀπόρριψης.

Ἄς σκεφτοῦμε τὸν ἑαυτό μας, ὄχι σέ σχέση με τὸν Χριστό, ἀλλὰ τὶς μεταξύ μας σχέσεις, ἐπειδὴ Ἐκεῖνος εἶπε ὅτι ὅ,τι κάνουμε στὸν ὁποιοδήποτε ἀπὸ ἐμᾶς, στὸν πιὸ μικρὸ κι ἀσήμαντο, τὸ κάνουμε σ' Ἐκεῖνον.

Ἄς ἀναρωτηθοῦμε πῶς συμπεριφερόμαστε ὅταν κάποιος ἀπορρίπτεται, χλευάζεται, ἐξοστρακίζεται, καταδικάζεται ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη ἢ ἀπὸ τὴ γνώμη ἐκείνων πὸν γιὰ ἐμᾶς σημαίνουν κάτι, ἂν ἐκείνη τὴ στιγμή ἢ καρδιά μας παραμένει πιστή, ἢ βρίσκουμε τὸ θάρρος νὰ ποῦμε, «Ἦταν καὶ παραμένει φίλος μου, εἴτε τὸν ἀποδέχεστε, εἴτε τὸν ἀπορρίπτετε». Δὲν ὑπάρχει πιὸ μεγάλο μέτρο πίστης, ἀπὸ τὴν πίστη πὸν ἐκδηλώνεται μέσα ἀπὸ τὴν ἡττα. Ἄς τὸ λάβουμε αὐτὸ ὑπόψιν, διότι χάνουμε μὲ τόσους τρόπους. Προσπαθοῦμε, μὲ ὅποια δύναμη ἔχουμε - λίγη ἢ πολλή, νὰ εἴμαστε αὐτὸ πὸν πρέπει νὰ εἴμαστε, καὶ κάθε λεπτὸ χάνουμε. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ κοιτάζουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὄχι μόνο μὲ συμπόνια, ἀλλὰ μὲ τὴν πίστη πὸν ἔχουν οἱ φίλοι πὸν εἶναι ἕτοιμοι νὰ σταθοῦν δίπλα σ' ἕναν ἄνθρωπο πὸν πέφτει, μακρὰ ἀπὸ τὴ χάρη, μακρὰ ἀπὸ ἰδανικά, πὸν ματαιώνει κάθε ἐλπίδα καὶ προσδοκία πὸν ἔχουμε ἐπενδύσει. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἄς σταθοῦμε δίπλα του, ἄς δείξουμε πίστη καὶ ἄς ἀποδείξουμε ὅτι ἡ ἀγάπη μας δὲν ἐξαρτιόταν ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης, ἀλλὰ ἦταν ἕνα δῶρο ὑπέροχο, γεμάτο χαρά, πὸν προσφέρθηκε δωρεάν, ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας. Ἀμήν.

Ἀπόδοση στὴν νεοελληνικὴ: www.agiazoni.gr